

Centrale
Regională
Munedoara-Beva

Lagărul păcii în frunte cu U. R. S. S.
luptă pentru folosirea energiei atomice în
scopuri pașnice, constructive

— Aoleu, sînt pus într-o lumină defavorabilă!

A. POCH 55.

URZICA

ANUL VII ★ 15 FEBRUARIE 1955 ★ 16 PAGINI - 75 BANI

NUMĂRUL
3
(127)

Urzica la Iași

gintele Oficiului poștal rațional Iași, „nu are suficiente mijloace de transport” și nici nu se îngrijește de procurarea, fie și provizorie, fie și cu chirie, pentru numai câteva ore pe zi, a unor vehicule cu tracțiune mai... animală, mai velocipedă sau mai mecanică.

Încet, cu sistemul de transport papadopolian, se reușește, între altele, următorul record: un ziar din Capitală, care parcurge cu trenul distanța de 450 de kilometri, București-Iași, în 7 ore, odată ajuns în gara Iași, parcurge distanța de câteva sute de metri, gară-poștă-abonat, în... 24 ore.

Aferim! (... Așa se zicea pe vremea cind poșta ieșeană umbla tot iavaș-iavaș, bre).

AL. LUPU

Gardul de piatră ce-o împrejmuie e în parte prăvălit. Un stîlp cu bec în el, la poartă n-are.

Și de s-ar duce în iarna asta, într-o zi de îngheț, cineva de la secția culturală a Sfatului la bojdeuca, poate ar aluneca, asemenea altor vizitatori, aceia nevinovați, pe treptele de piatră ale scării lipsite de un parapet, și ar patina dîndu-se de-a berbeleacul de hăt de sus, de la porțița din stradă, pînă hăt-jos, la pragul bojdeucii!...

Că pînă una-alta, de acolo, de hăt de sus, de la secția culturală, n-a mai alunecat nimeni pînă la bojdeuca lui Ion Creangă, să vadă că trebuie reparată!

B. LAZĂR

Din Țicău în Sărărie...

Din Țicău în Sărărie, toată poporimea știe, numai S. P. R. I. n-a aflat, că mai scumpă și mai dragă, mai mult decît un palat, inimii noastre îi este, o căscioară de poveste, ce bojdeuca se mai cheamă și-a trăit în ea Ion Creangă.

Ba da. A aflat și Sfatul popular regional Iași. Dovadă că a luat bojdeuca „în păstrare”, și a dat-o în primire Secției sale culturale. Recte tovarășului șef Penevici.

Dar felul cum sfatul și secția sa „păstrează” această prețioasă relictă, echivalează cu o luare... în primire a noțiunii de respect pentru ale culturii lucruri, și cu o luare peste picior a memoriei „celui mai autentic scriitor artist al literaturii noastre”, cum îl numește pe Ion Creangă maestrul Mihail Sadoveanu.

Prea multă trudă nu s-ar cere pentru cinstirea cum s-ar cuveni a istoriceii căsuțe din strada Țicăului nr. 4.

Înți ar trebui curățate de rapin împrejurmile, începîndu-se cu ulicioara care leagă strada Sărăriei de strada Bărnuțiu.

Apoi, bojdeuca! Nici ea nu e prea îngrijită. Paretele din față, murdar. Podeaua prispei începe, de umezeală, să putrezească.

De la sfat pînă în hală...

De la Sfatul popular orășenesc pînă în Piața Halei, Iașul arată... cum n-ar trebui deloc să arate.

Intr-adevăr, peste acest oraș, au trecut, de-a lungul veacurilor, multe, numai căruțele E. T. A. C. S.-ului nu trec, din vremuri în memoriale, pe unele străzi ale lui, să-î vidițe gunoaiele.

Au ajuns aceste... istorice gunoaie, a face parte din peisaj și din inventarul orașului.

De la arterele centrale (străzile Ștefan cel Mare, Republicii, Gh. Dimitrov, Cuza-Vodă, Horia, Calea 23 August, alea Alexandri) pînă în cartierele mărginașe Nicolina și Păcurari, inclusiv în Piața Halei, la ușa magazinelor alimentare, dai tot de gropi și de gunoaie.

Să ierte cinstita dumneavoastră față, tovarășe director Cojocaru, vorba noastră cea proastă, — dar nu putem pentru ca să spunem că în Iași amironsă e mirt și iasomie.

C. ȘANDI, str. Stîibi nr. 7

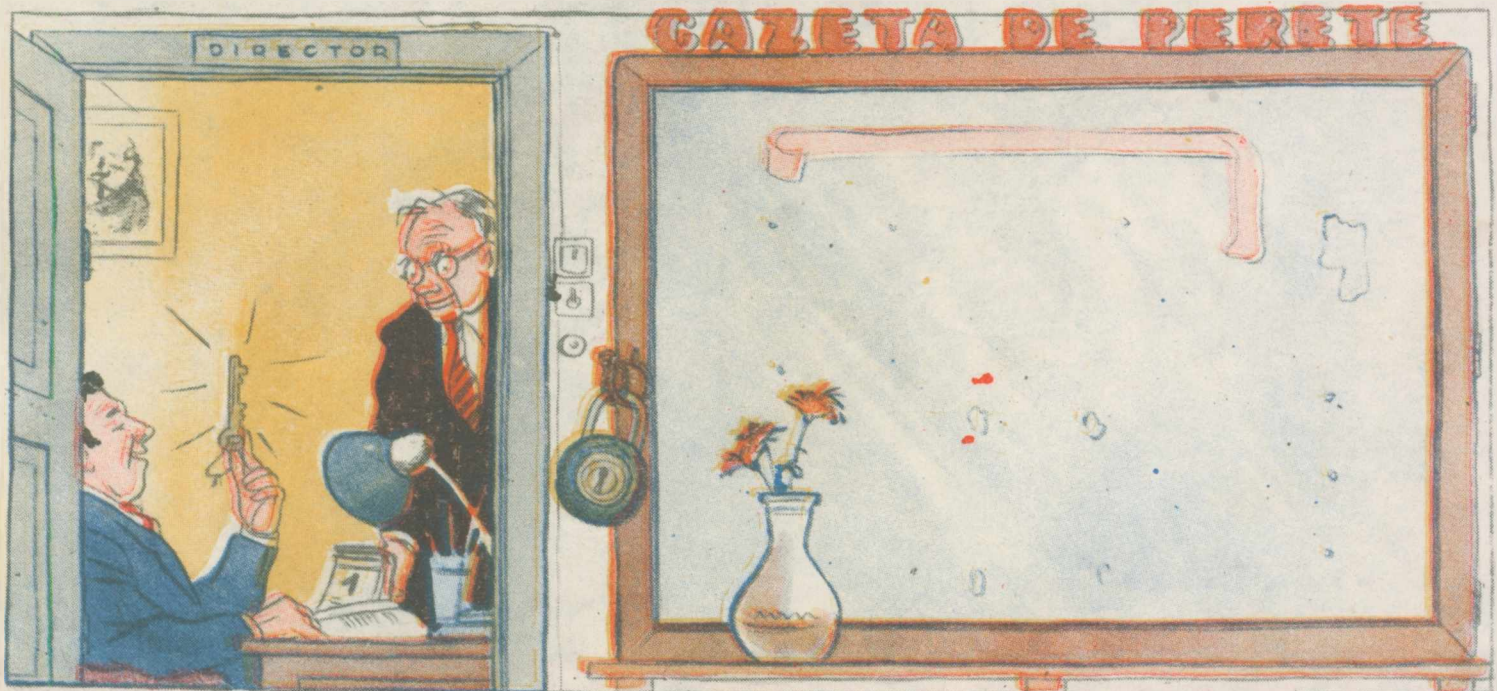
Iașul e un oraș frumos, pitoresc și istoric. În cinstea lui, ieșeni cîntă melodiosul cîntec, devenit popular, „Întinerеști, bătrîne Iași”.

Alte trei cîntece populare ieșene ne-au fost comunicate de către corespondenții noștri din localitate. Ele se cheamă: „De la poștă pînă la gară”, „Din Țicău în Sărărie” și „De la sfat pînă în hală”.

Correspondenții ne-au trimis doar cuvintele cîntecelor, muzica urmînd să le-o facă... celor vizați, cei interesați.

De la poștă pînă la gară

De la poștă pînă la gară și retur, străzile Iașului sînt populate, la mai toate orele din zi, de factori poștali, care merg purtînd în spinare niște saci. În acei saci se află ziarele, coletele și scrisorile sosite din restul țării cu trenurile din ajun, și care, vezi bine, sînt aduse la poștă chiar a doua zi. Sînt aduse cu spinarea, deoarece tovarășul Papadopol, diri-

DIRECTORUL: — ...vezi, dragă, asta-i cheia menținerii prestigiului meu...

Desen de A. PAVEN

VACA LUI NECULAI AL ORBULUI A LEPĂDAT

de NICUȚĂ TĂNASE

Ilustrații de D. NEGREA

Lui Neculai al Orbului i s-a umflat falca. A avut o măsea stricată și i-a obrintit. Așa-i trebuie dacă n-a ascultat de doctor. I-au dat doctorii leacuri pe-o hîrtie. Nu s-a dus la farmacie să le ia. A pus cărămidă caldă și rădăcini fierțe: fleacuri băbești. I-a lepădat și vaca (ce s-a chinuit săraca, era să moară. Vaca). Zice că i-a deochiat-o Dință a lui Dovlecel din Pitoi. (Are o uitătură Dovlecel!). Că el a fost acum pe urmă la Neculai. Și vaca alaltă are ceva la mațe.

— Mă, Neculai, vaca n-a fost deochiată.

— Da ce-a avut, mă, nea Ferane?

Tata stă cu minile băgate sub chimir și vorbește cu Neculai al Orbului.

— Să știi că vaca ta așa a vrut dumnezeu să lepede, că nu te mai închini.

— Pleacă, Ferane, de aici, pleacă, lasă-mă că am eu desule pe cap.

Pleacă tata. Eu rămîn. Îmi place să stau la Neculai al Orbului. Știe rotăria. Fur meseria de la el. Îi mai și ajut.

- Nea Neculai!
- Ei, mă.
- Ai dat apă să bea la vaci?
- Le-am dat, mă.
- Apă rece?
- Apă rece!
- Cu pojghiță de gheață?
- Cu.

— Atunci, aia e.

— Care mă?

— D-ăia a lepădat vaca, d-ăia e bolnavă și vaca alaltă.

— De unde știi, mă?

— Știu eu. Nu se dă apă rece la vaci.

— Bine, mă, a lu' Feran, mă înveți tu pe mine care am făcut două războaie?

— Păi în războaie te-nvăță să tragi cu pușca nu să crești vaci.

— Și tu de unde știi cum se cresc vacile?

— Știu eu de unde știu.

Două războaie a făcut Neculai al Orbului. În războiul ăsta a stat cu tunul până a venit nemții aproape de el ca-n zidul ăla și p-ormă a tras. A omorît pe dușmani. E ochitor bun. Două decorații are. A fost viteaz rău. Acu', mai mare rușinea, se ține cu mîna de falcă. Îi doare. I s-a făcut capul cît țăstul.

— Spune, mă, ăsta a lui Feran, de unde știi că am dat la vacă apă cu pojghiță de gheață?

— Știu din cartea asta. Uite, scrie; deschid cartea și citesc: „Apa prea rece taie mațele la animale“.

— De unde ai mă cartea aia?

— De la zootehnist.

— Cine-i, mă, zootehnist?

— Stan a lui Brînză din Furești.

— Ți-a de vine la tuș-ta? La stricata aia? La văduva?

— Să nu mai dai nea Neculai apă rece la vaci, și să nu le mai ții iarna sub șopron.

— De ce, mă?

— Că slăbesc. Ia uite ce scrie aici: „Trei sferturi din hrana care le-o dai se duce pe blană, care ar trebui să crească mare și să le

Să le dai și zemoase, sfeclă și nutreț murat că țin loc de iarba din timpul verii!“

— Ia uite cine a ajuns să ne învețe...

— Mă, Tudore, tu o să te faci zootehnist ca Stan a lui Brînză din Furești că ai ținere de minte, zice nea Neculai și se vaită că-l doare falca.

Păcat de școala care a-nvățat-o Stan a lui Brînză. Păcat de banii care i-a cheltuit statul cu el la București.

El e de vină c-a lepădat vaca lui Neculai al Orbului. În loc să

meargă la oameni să

stea de vorbă cu ei, el... Și cite scrie în cărțile astea pe care le am eu.

— Și ce caută mă la tuș-ta Stan a lu' Brînză?

— Ei și matale ce caută?... — Lasă, Neculai, nu vorbi d-astea că strici băiatul.

Nu ascultă la ei: citesc înainte: „Dacă pui un porc la îngreșat și-l ții în adăpost bun, din 4-5 kilograme de grăunțe prinde unul de carne.“

— Spune mă Tudore, ce cată Stan a lui Brînză la tuș-ta aia văduvă?

— Ai, bre nea Neculai... Ascultă mai bine și mneatale aici: „Dacă vrei să ai ouă bune de clocit prin ianuarie trebuie să faci rost de ovăz încolțit, morcovi rași și luncernă tocată și să le dai la găini. Și găinile trebuie să fie

și-nă căldură. Dacă le bagi în grajd cald, hrana care le-o dai nu se mai duce pe blană, se-ngrașă vite.“

— Mă! Țiți! Ce carte?! — Te joci... Te joci, bre?

Am o groază de cărți d-astea... Vreau să-i mai citesc... dar... vine și nevasta lui nea Neculai. Se bagă și ea-n vorbă.

— Mă, Neculai, mi-am adus aminte de ce-s vacile bolnave. Am dat alaltăieri lu' a lui Brînzei lapte după ce a asfințit soarele.

— Pă dracu.

— Nu mai zi vorbe rele, că d-ăia...

— Spune-i mă tu de ce s-au îmbolnăvit vacile.

Îi spun și ei. P'ormă citesc iar. Tot din carte: „Dacă vrei să ai lapte mult și bun să dai la vaci să mănînce după carte.

ținute în cotețe curate și călduroase nu prin pomi. Găinașul de găină e bun pentru îngreșat pămîntul“.

— Lasă Tudore asta. Ia spune mă, se mărită mă tuș-ta cu Stan a lui Brînză, că văz că-i pică mucu după ea.

Vine Buligă gîflind: — Neculai, bă Neculai, ai mă pin-la mine că nu știu ce are iapa.

Bine că l-a chemat Buliga. Ce prostii vorbește...

— Hai Tudore și tu... Și ce spui mă Buligă că are iapa?

— Stă bleagă și ține un picior în sus.

— Ai sîngerat-o?

— Nu.

— Hai s-o sîngerăm.

— Cum o sîngerezi, nea Neculai?

— Îi bag codirișca pe nară, Tudore.

— Nu-i bine nea Neculai să sîngerezi animalul. Și de sîngerare scrie aici, uite: „Prin sîngerare nu numai că întîrzi vindecarea bolii, dar dai drum liber microbilor...“ Trebuie dusă la veterinar.

— Fugi, mă, de-acilea, cu veterinarul tău.

Fug să-l caut pe Stan a lui Brînză.

Am dat de el. Iese de la tuș-ta mea. Își așează pălăria pe-o sprinceană. Se duce la Lăcraru să bea țuică. Cînd ai treabă cu el aici îl găsești sau la tuș-ta mea... În loc să meargă prin sat să vorbească, să-nvețe pe oameni... De cărțile astea nici nu știe cînd i le-am luat.

— Nea Stănică!

— Zi, mă.

— Neculai al Orbului sîngerează iapa lui Buligă din capul satului.

— Cum, mă?

— Îi bagă codirișca pe nas.

— Ce oameni... — Dacă dumneata...

M-a-njurat. Zice că-i țiu socoteala ce face. Lui nu-i ține socoteala nimeni.

M-am dus iar la Neculai al Orbului. Sîngerase calul și venise acasă. Se vaita. Îi dureau rău falca.

— Uuf! Uuf! A talanului boală.

I s-a făcut capul cît an doivleac.

— Tudore n-aveți niște „nasturi“ de cap pe-acasă?

— N-avem nea Neculai, dar avem o codirișcă.

— Ce să fac mă cu codirișca?

— Să te sîngerezi, să bagi pe nas cum ai băgat pe nas iepci lui Buliga.

Nu și-a băgat codirișca pe nas. S-a dus la doctor. Nu la veterinar. Nu e vită. E om. Da ce om... Să bagi codirișca pe nasul animalului? Eu nu mă mai duc pe la el.

Nici cu Stan a lui Brînză nu mai vorbesc.

Nu sînt oameni.

DRAGĂ URZICO,
Îți trimit alăturat un dosar cuprinzând 9 file, 2 anexe,
și tot atâtea păreri de rău că asemenea lucruri se
mai pot întâmpla.

D. C.

FILA 1

INVITAȚIE

N. Smărăndache Niculina Smărăndache
șef Serviciu aprovizionare
D. E. F. G. H. și
— tată — — mamă —

au plăcerea să vă anunțe căsătoria fiicei lor
MARGARETA

cu
NICU C. ZGOANȚĂ
funcționar D. E. F. G. H.

care va avea loc în București sâmbătă 27 noiembrie
1954.

FILA 2

Telegramă

Expedito: Tudorică C. Zgoanță
D. E. F. G. H. — Filiala Vatra Dornei
către
Nicu C. Zgoanță
D. E. F. G. H. — București

Primit invitație stop regret nu pot bucura nuntă
fața locului stop vorbește socru stop găsească moti-
v serviciu venire București stop pup toți stop
fratele tău.

Vatra Dornei 25 noiembrie 1954

FILA 3

București 25 noiembrie 1954

Adresă

către

Serviciul aprovizionare

În vederea întocmirii și justei aplicării a planului
nostru de economii în Raionul Vatra Dornei, vă
rugăm să dispuneți de urgență deplasarea la Bucu-
rești a unui expert în această problemă.

Nicu C. Zgoanță

DA — A se rezolva telefonic

Șef Serviciu aprovizionare
N. Smărăndache

ANEXĂ FILA 3

Notă telefonică

București 25 noiembrie
Conv. Vatra Dornei
Durata: 35 minute

Lei 236

De acord:

FILA 4

Șef Serv. aprovizionare
N. Smărăndache

D. E. F. G. H. — Filiala Vatra Dornei
Delegație

Tovarășul Tudorică C. Zgoanță, salariat la D. E.
F. G. H. Filiala Vatra Dornei, este delegat la
D. E. F. G. H. București, în vederea unor lucrări
urgente.

Cheltuielile de deplasare vor fi suportate de
către întreprindere, în baza notelor de decontare.

Director

25 noiembrie 1954

P. Riuță

FILA 5

Telegramă

către Nicu C. Zgoanță
D. E. F. G. H. — București

Sosesc miine delegație nuntă stop opriți cameră
„Ambasador“ 2 paturi stop aduc nevastă arate den-
tist stop mulțumiri socru stop Tudor

Vatra Dornei 25 noiembrie 1954

FILA 6

București 26 noiembrie

DRAGĂ VERGINICO,

Vei ști despre mine că am ajuns bine la Bucu-
rești, deși am călătorit cu a II-a (că zicea Tudor-
ică să nu luăm I-a că prea bate la ochi) și ne-am
instalat la hotel Ambasador, care, ce să-ți spun, tu
e o splendoare. Am fost de-am făcut și ceva tî-
guieli. Mi-am luat o pălărie, tu, să-nnebunească
pupăza aia de Grozăveasca, ceea ce la fel și-aș fi
dorit și ție, dar n-am avut cu ce să-ți iau, că zicea
Tudorică, bărbatul meu, că n-ate cum s-o decon-
teze (și-l știi tu ce scrupulos devine atunci cînd e
vorba de banii întreprinderii).

Miine-seară e nunta la cumnatu-meu Nicu, poi-
miine mă arăt la dentist, iar joi, cel mai tîrziu,
sîntem îndărăt la Vatra Dornei. Eu, drept să-ți
spun, Verginico, tare aș fi vrut să mai rămîn cîteva
zile. Da' știi cum e Tudorică al meu. La el servi-
ciu e serviciu. L-a trimis întreprinderea pe trei
zile în interes de serviciu? L-a trimis!... Și-a fă-
cut interesul? Și l-a făcut! Nu ți-ar rămîne o zi
mai mult.

Nuntă cu bucluc

Așa că te pup, iar restul peste trei zile, cînd
ne-om vedea la pupăza aia de Grozăveasca pe care
te rog s-o săruți din partea mea și să-i dai com-
plimente. A ta,

Frusinica Zgoanță

FILA 7

către

D. E. F. G. H. — Filiala Vatra Dornei

Notă de cheltuieli

Subsemnatul Dumitrescu C. Ioan salariat D. E.
F. G. H. — filiala Vatra Dornei, vă rog să dis-
puneți să mi se plătească suma de lei 56, repre-
zentînd cheltuielile de deplasare la filialele Fălcui și
Putna pentru a pregăti cursurile de calificare.
Anexez biletele de tren, nota hotel, etc.

Dumitrescu C. Ioan

salariat D.E.F.G.H. — Filiala Vatra Dornei

Nu se aprobă

Să se pună în vedere tovarășului
Dumitrescu C. Ioan ca pe viitor să
nu mai irosească banii întreprinderii
în cheltuieli inutile și exagerate.

Director,
P. Riuță

FILA 8

Extras din agenda personală a lui Tudorică C. Zgoanță

Bilet de tren dus-întors subsemnatul . . . 306 lei
(tren Frusinica scot cost flori)

Hotel — masă 135 lei
(diferența hotel Frusinica scot din neplată
masă, fiind invitat la familie mireasă)

Buchet flori mireasă 93,65 lei

Dentist-pălărie Frusinica 60 lei
(scot buzunar propriu în caz lipsă motiv
legal)

Total 594,65 lei

ANEXĂ FILA 8

către

D. E. F. G. H. — Filiala Vatra Dornei

Notă de cheltuieli

1) Bilet tren dus-întors V. Dornei-Buc. 306 lei

2) Diurna trei zile 75 lei

3) Hotel 60 lei

4) Buchet flori oferit echipei artistice
D.E.F.G.H. din partea filialei Vatra
Dornei 93,65 lei

5) Consultație dentist forță majoră 60 lei

Total 594,65 lei

Rog a dispune plata sumei de mai sus, conform
actelor alăturate.

Tudorică C. Zgoanță

2 dec. 1954

Se aprobă cheltuielile de la primele 3 puncte în
valoare de lei 441 (patru sute patruzeci și unu); restul
de lei 153,65 rămînînd a fi suportate de tov. Tu-
dorică C. Zgoanță, ca nefiînd legal.

Director, P. Riuță

FILA 9

D.E.F.G.H — Filiala Vatra Dornei

Conducerea întreprinderii D.E.F.G.H.-Vatra Dor-
nei apreciînd zelul și conștiinciozitatea în muncă
dovedite de tovarășul Tudorică C. Zgoanță cu oca-
zia deplasării făcute la București, îi acordă o primă
în valoare de lei 153,65 (una sută cincizeci și trei
lei și șazece și cinci bani).

Luptăm pentru un regim de economii!

Director, P. Riuță

* * *

Acest dosar cuprinde un număr de 9 file și 2
anexe.

Notă

Orice asemănare între cele relatate în prezentul
dosar și cele petrecute la Trustul industrializării
Vatra Dornei cu tov. Director C. Șerban, salariatul
I. Haber, et ... clica, nu e deloc întîmplătoare.

Ce e drept, prima de la fila nr. 9 n-a fost acor-
dată încă, dar... mai are timp.(N.R. N-aș crede!)

(55) URZICA

O POEZIE DE DIRECTOR

de STELA HARUTUNIAN

Eroul nostru este tizul unui mare poet latin. Ovidiu îl cheamă pe poet, iar eroul nostru tot Ovidiu se numește. Plus Movilă.

Nu-i poet. Aceasta nu-l împiedică însă să fie, bunăoară, director. E și el deci, ca și Ovidiu, mare.

Asta n-o spun de la mine.

Am aflat-o și eu deunăzi de la un gospodar din Trăistieni, raionul Sinaia.

— Mare și tare peste mîndrețea asta de școală este directorul Movilă Ovidiu, mi-a spus omul, ghicindu-mi parcă gîzdu în privirile încrețite spre impunătoarea clădire.

— Și-i de treabă? nu-mi stăpîni eu curiozitatea.

— Apăi de treabă, că-și știe el bine orîndui treburile.

— Așadar, merg bine toate la școală...

— Încă cum! La noi, copiii se cheamă că fovață chiar cînd nu dau învățătorii pe la școală...

— Nu pricep. Cum adică?

— Ia, așa o aduce din condei directorul, că-i priceput. De lipsește o vreme careva din învățători, unul, doi ciți or fi, el nu-și pierde firea. Dar nici om în loc nu pune. Trece frumușel la catastif orele la alții, care nici nu le fac, dar nici rău nu se au cu directorul. Așa se împlă de iese cu virf socoteala banilor luați pe nemuncite.

— Cum rămîne atunci cu învățătura copiilor?

— Ce te-i fi minunînd? De se cheamă că-s la școală, ce le mai trebuie învățatură!

În timp ce-i aruncam priviri nedumerite, omul meu zîmbea înveselit.

— Dacă-i așa... Începîi eu...

— E inimos foc directorul nostru, îmi curmă el vorba. D-aia a lăsat școala fără lemne și astă-iarnă și anul istic.

— Cum a fost? Ia spune!

— Cum să fie? Viscole și geruri cum n-au mai fost de 60 de ani încoace. Școala avea ea lemne destule în cămară. Dar vezi că directorul n-avea. Cum s-a făcut nu știu de s-au întors lucrurile pe dos. S-a umplut ochi cămara directorului, și a școlii s-a golit. Dar să nu vorbesc cu păcat, că n-a fost omul cărpănos. A mai dat și altora din lemnele școlii. Au avut parte de ele și cei cițiva învățători oblăduiți de ai lui.

— Ei, păi atunci n-o fi omul rău...

— Am zis eu asta? Îi chiar bun... cu ei, că le ies socotelile bine la toți. Și-i răbduriu cum altul nu-i. Uite de pildă anul istic. Ce crezi, de cînd a dat frigul și pînă acu, în miezul iernii, stă omul la căldurică în casa lui și rabdă bietul să vadă copiii zgribuliți prin clase...

Omul tăcu, răsucindu-și tacticos o țigară.

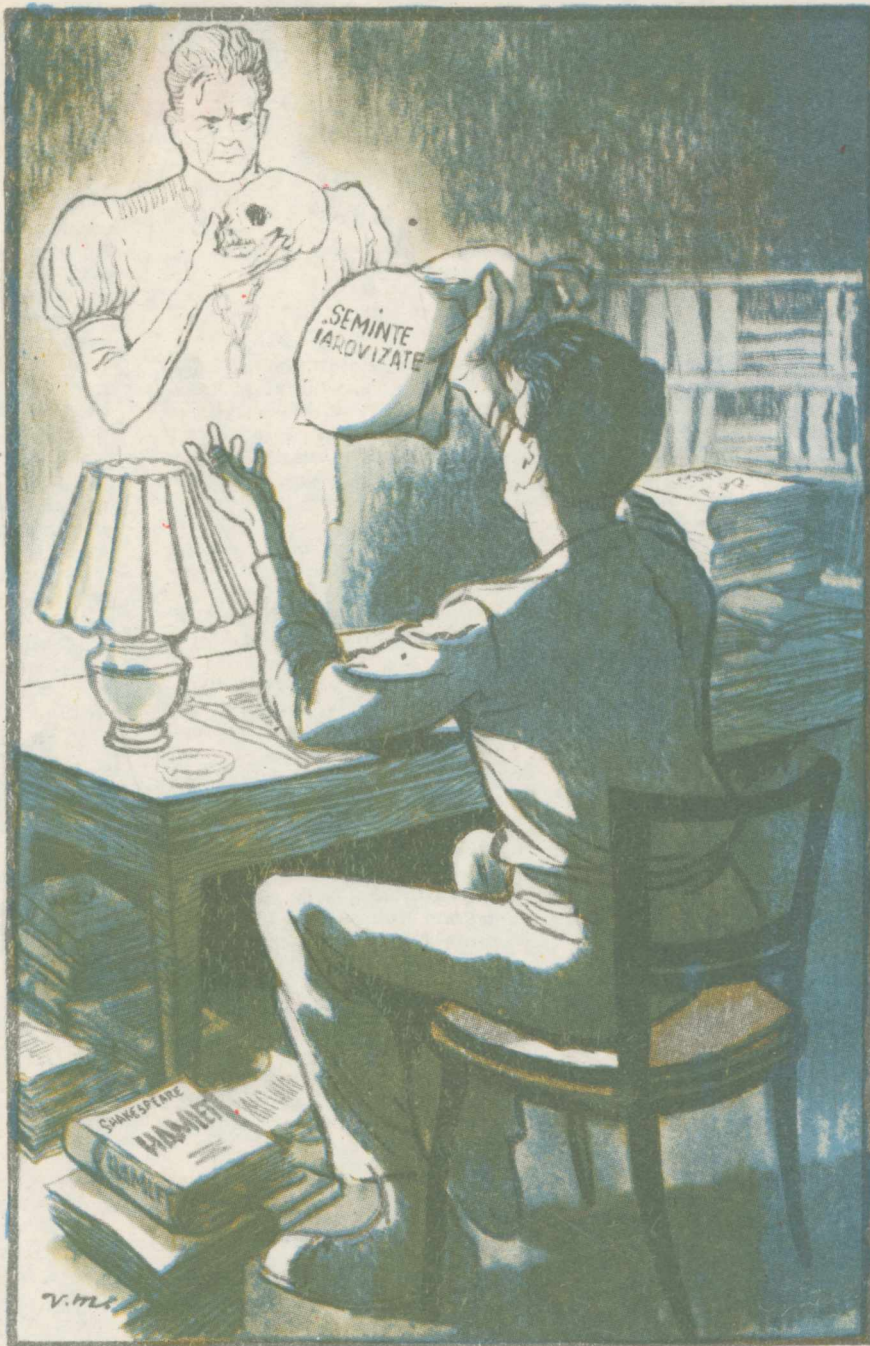
Eu mă pierdii în gîndurile mele pe care nu mă sfîșie să vi le mărturisesc.

Mă socoteam că pînă în zilele noastre a rămas o taină pricina pentru care Ovidiu, poetul, nu Movilă, a căzut în disgrația auguștilor săi stăpîni.

Mă întreb, ce motive misterioase îl mai țin pe Ovidiu, nu poetul, ci Movilă, în grațiile secției de învățămînt?

Sînt unii scriitori care „împrumută” din operele clasice și pe ele brodează acțiuni și personaje contemporane.

SCRIITORUL: — ...Și acum nu îți rămîne decît să iei sacul și să spui: „A fi sau a nu fi... primul la însămințat!...”

Desen de VAL MUNTEANU

— Nu vă supărați, unde-l pot găsi pe tovarășul inspector-șef?
— În nici un caz aici! Aici e biroul de informaj!

Desen de L. DARIAN

O idee

de SADI RUDEANU

Pe amicul meu, medicul Frățilă, nu-l mai văzusem de vreo șase luni de zile. Explicația acestui fapt nu am găsit-o decât acum, de curând, când l-am întâlnit întâmplător pe stradă. Trebuie să vă spun, că pînă acum șase luni, nu era duminică în care să nu ne vedem. De obicei, Frățilă, care de felul lui este un om foarte primitiv, făcea invitații la el acasă, unde ne întâlneam pentru câteva ore plăcute cițiva medici tineri, cu soțiile lor, și, bineînțeles, discuțiile se purtau în general asupra profesiei noastre: cazuri interesante întâlnite de unul, tratamente noi, experimentate de altul, mă rog, treceau cele câteva ore, ca gîndul. Dar, de la o vreme, primitivul și simpativul Frățilă nu m-a mai chemat. A trecut o săptămînă, au trecut două, dar n-am mai auzit la telefon glasul gros al amicului Frățilă care de obicei mă anunța: „Treci duminică pe la mine, dacă ai timp. Mai vin cițiva colegi...”

De curînd, l-am întâlnit. Ieșea dintr-o Alimentară, încărcat de pachete:

— Ce faci, băiatule! am exclamat. Nu te-am văzut de un car de ani!.. Dar ce-i cu atîtea pachete? Serbezi vreo aniversare?

— Nu dragă, am duminică niște invitații și...

S-a oprit brusc. Îl luase gura pe dinainte. M-am prefăcut că nu observ încurcătura în care intrase.

— Aha... Și... altceva ce mai faci? Cum mai merge la spital?

M-a privit pe sub sprîncene, apoi a rostit:

— Dacă... dacă vrei... poți veni și tu duminică... Eu... eu te aștept...

De obicei, cînd cineva acceptă o asemenea invitație, se spune despre el că are un obraz care ar putea înlocui cu ușurință tălpile unei perechi de bocanci pentru schi. Eu însă, am primit. Mai întîi, pentru că eram curios să aflu, să-l întreb, ce s-a întîmplat, și apoi, pentru că întîlnirile la Frățilă, — care era în relații de prietenie cu mulți colegi din diverse spitale — erau foarte interesante. Și m-am dus.

Soția lui m-a întâmpinat binevoitoare ca întotdeauna.

— Aaaa, lume nouă! Pof-tim! Intră!

În sufragerie, invitații sosi-seră de mult. Am privit împrejur: numai figuri noi. „Probabil că a fost mutat la alt spital, mi-am spus”. S-au făcut prezentările, dar așa cum se întîmplă de obicei, n-am reținut nici un nume.

Ca vechi prieten al casei, deci mai intim, am intrat în bucătărie, unde Frățilă se agita cu niște sandvișuri. E specialist în prepararea lor. Cînd m-a zărit, am observat în atitudinea lui o oarecare stinghereală.

— Îmi... pare bine c-ai venit...

— Păi, cum era să nu vin? am exclamat. Ți-am spus întotdeauna cît de binemă simt la voi!

— Da, da... a îngînat el. Deodată, privirea mi-a fost atrasă de un aragaz, strălucitor cu patru ochiuri.

— Cînd l-ai luat, mă, am exclamat cu invidie, că de două luni mă pisecază nevasta să-i iau unul...

— Păi, se găesc...

— Da, se găesc, dar de cîte ori mă duc să caut, s-au terminat! Într-o seară, am văzut cu ochii mei cînd le-a descărcat la un magazin. Cînd am venit dimineața nu mai erau...

— Cerere mare...

— Cerere mare, dar în timpul nopții nu se vind, nu? Frățilă a ridicat din umeri.

— Știu și eu?... Nu vrei să trecem în biroul meu?

Am trecut. Pe birou, un aparat mare de radio, minunat.

— Ți-a cînd l-ai luat?

— Aăă... de curînd...

— Mă, și de cînd caut eu unul la fel...

— Se găesc...

— Da frate, vin mereu, dar nu știu cînd naiba se duc!

M-am înscris, am așteptat, aparatele vin, se duc, și eu aștept... Cum l-ai luat?

Tochmai atunci soția lui Frățilă îl chemă în bucătărie.

— Mă ierți un moment! făcu el. Și ieși.

Am intrat în sufragerie. Discuțiile erau în toi. Invitații, toți foarte eleganți, discutau cu aprindere. Necunoscînd încă pe nici unul din proaspeții colegi de spital ai lui Frățilă, m-am mulțumit să ascult.

— La noi, dragă, tocmai spunea unul, cum vin, așa se duc!

Am înlemnit. Ce medic o mai fi și ăsta care se laudă că pacienții se duc așa cum îl vin.

Am ascultat în continuare convorbirea. Vorbea unul mic și gras, cu un început vizibil de chelie.

— ...Ce să le faci, frate, că te năucesc! Vin fel de fel de nebuni, fiecare cu altă păsărică! Dacă ar fi să te iei după ei, înnebunești și tu! Dar eu am o metodă, le spun: „da, aveți dreptate! E just! Sigur! Așa e!” Și, uite așa, scap de ei, fără multă bătaie de cap! Ceilalți izbucniră în ris.

— Grozavă metodă! Să știi că o s-o aplicăm și noi!

Eu, înnebunit, am țîșnit de pe scaun și am intrat în bucătărie la Frățilă.

— Dragul meu, eu am plecat!

Văzîndu-mi figura descompusă, s-a speriat.

— Ce ai, frate?

Am explodat.

— Ce am? Ascultă, amice, rostii eu, tremurînd de furie. Nu știu de unde ai cules tu asemenea medici, dar pot să-ți spun atîta: îmi pare rău că am venit! Păi tu ai asistat vreodată la discuțiile lor? l-ai auzit cum...

— Dragă, mă intrerupse Frățilă, sigur că am asistat, dar...

— Nici un dar! i-am tăiat-o eu! Dacă tu poți primi în casa ta asemenea... asemenea canibali, cu diplome de medici, eu nu pot să...

— Omule, mă intrerupse amicul meu, dar... nu-s toți medici.

M-am așezat pe un scaun.

— Nu-s toți?

— Nu... Mai bine zis... nici unul...

Eram nedumerit.

— Dar... nu-mi explic... Nu zic... e natural să nu ai prieteni, în exclusivitate, medici... Dar... să nu mai ai nici unul?

Frățilă și-a luat un scaun și s-a așezat lingă mine.

— Dragul meu, începu el, m-ai întrebat, înainte, de aragaz și de radio. Să-ți explic. O vreme, am făcut și eu ca tine. Intram în magazin, știam că au sosit, și ceream. Mă însciriam pe diverse liste, așteptam, dar degeaba. Și totuși realitatea este că se găesc.

Dar cererea fiind mare, trebuie să-ți aștepti rîndul. Și cum rîndul meu nu mai venea, mi-a venit o idee...

— Șperțul!

— Nu! Nu sînt de acord nici cu metoda și nici să mă coste mai mult decît scrie pe bon!

— Atunci?

— Am început să leg prietenie cu diferiți vînzători! Din fiecare ramură de comerț cîte unul! Știi, ca să am toate căile deschise! Îi invit 'a mine din cînd în cînd, și... sîntem prieteni! Or, între prieteni...

Eram uluit.

— Ce vorbești, frate?

— Da! Ți-a mic, cu ochelari, e de la un magazin Ferrometal... Le sosesc treizeci, patruzeci de aragaze pe zi și...

— Îl știu! am exclamat.

— Așa! Ți-a gras, bondoc, e de la încălțăminte. Ca să am totdeauna numărul care îmi trebuie. Alălat, mai bătrîior, de la Comlemn!

Începeam să înțeleg.

— Ți-a scund, blond, continuă Frățilă, de la un magazin cu aparate de radio... Și așa mai departe. Duminică viitoare, îmi vine și unul de la un magazin de confecții.

— De ce?

— Am nevoie de un costum fin, pe măsura mea, să nu-i cadă nasturii, să fie bine croit, și mai ales să nu-mi spună „mai încercați”! Pricepi?

Nu l-am mai ascultat pe amicul meu. Am dat buzna în sufragerie și m-am oprit în mijlocul camerei, ca să fiu văzut și auzit de toți.

— Tovarăși! Duminică viitoare sînteți invitații mei! Vă rog să nu mă refuzați și să veniți! Vă rog din suflet! Adresa mea este...

*

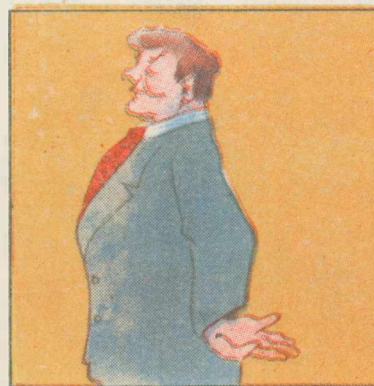
Am aragaz cu cuptor și cu patru ochiuri. Am aparat de radio cum am vrut eu. Am ce vreau.

Și asta, fiindcă am prieteni. În schimb, un alt bun amic al meu, Popescu, de care mă leagă douăzeci de ani de prietenie nu-mi mai calcă în casă.

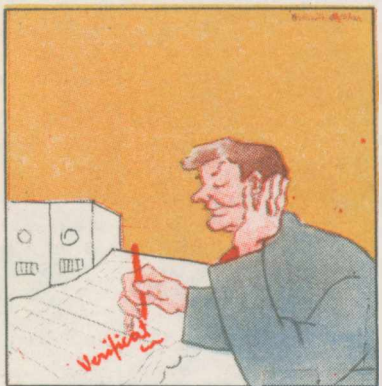
Spune că mă disprețuiește pentru sistem. Mă amenință chiar c-o să scrie undeva într-o gazetă despre toate astea...

Și mai are obraz să susțină că mi-e prieten. Adevărat prieten. Ce să mai cred?

MAI SÎNT UNII CARE...

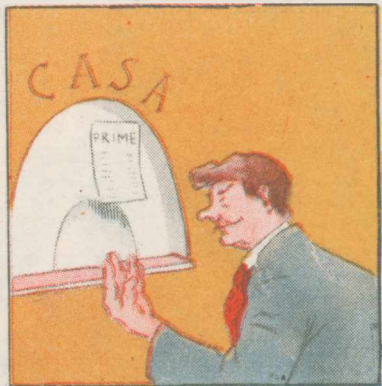
primesc...

ca să tacă

și tac

ca să primească.

Desen de S. BRIZEANU

SPECTACOLE

de SILVIU GEORGESCU

„CUM VA PLĂCE“ atitudinea vinzătorului Tudor N. Tudor de la „Librăria Noastră” din Băicoi care cere cumpărătorilor prețuri duble, modificând apoi sumele din bonier?

„PĂDUREA“ deși se află chiar în apropierea comunei Furculești, raionul Alexandria, totuși tovarășul Cașcaval Gheorghe, șeful Oficiului P.T.T. local a preferat să-și aprovizioneze gospodăria proprie din cota de lemne a oficiului.

„NEISPRĂVITUL“ care a tăiat plușul de pe spătarele citorva fotolii din sala Teatrului de stat din Focșani se vede că n-a pățit până acum nimic de vreme ce s-au mai găsit și alți „neisprăviți” care să continue aceste acțiuni huliganice. În cazul când conducerea teatrului nu va lua numaidecât măsuri, va trebui neapărat să facă și unele modificări în prețul de vânzare al locurilor. Astfel, afară de fotografiile obișnuite, capitonate cu pluș, va apare o nouă categorie: „fotoliu natur” numai cu seegras și arcuți.

„LASAȚI-MĂ SĂ CÎNT“ că de cooperativă are cine să se ocupe, își zice tovarășul Nițu Petre, președintele cooperativei Otești, raionul Dragășani, din care pricină aprovizionarea cam lasă de dorit. Cu alte cuvinte „Lăsați-mă să cînt”... în struna chiaburilor.

„VINOVAȚI FĂRĂ VINĂ“ sînt profesorii Dumitrescu Ion, Păunescu P., Chirișescu N. etc., de la Școala profesională nr. 5 din Craiova, care sînt obligați să predea alte materii decît acelea pentru care au fost calificați. „Vinovat... cu vină” este, în acest caz, numai tovarășul Ciupitu Tănase, directorul școlii.

EPIGRAME

Unor vinzători.

Noi o simțim, voi nu vedeți,
Cei din sectoru-alimentar,
Că marea lipsă ce-o aveți
E mica lipsă la cîntar.

Celor ce uită să înapoieze cărțile
la bibliotecă

„Să nu dai niciodată înapoi”
Atît în muncă, cît și în război
Deviza-i clară, dar păcat mîi frate
Că o aplici la cărți împrumutate.

S. ASNAȘ

FORMULĂ „COMERCIALĂ”

— Cum ?! sandale în februarie ! ?!
— E trufanda, tovarășe !

Desen de FRED GHENĂDESCU

Spune-ți deschis părerea

de STELLA ADORJĂN

(Cabinetul directorului. Atotputernicul director al întreprinderii, stă de vorbă cu Keceli, subalternul și totodată prietenul lui).

DIRECTORUL: — Pricupe odată Keceli. Trebuie să se termine birfeala la adresa mea. Cică, pe mine nimeni n-are curajul să mă critice. Vreau ca despre mine toată lumea să-și spună părerea în mod deschis... adică tu să fii acela. (Se uită la ceas) Peste o jumătate de oră începe ședința. Te scoli și mă critici. Curajos și sincer.

KECELI (notează și repetă): — Curajos și sincer.

DIRECTORUL: — Și acum să discutăm amănunțit ce vei spune.

KECELI: — Ai făcut vreun plan? Nu-mi place să vorbesc liber.

DIRECTORUL: — Trebuie să vorbești despre caracterul meu, despre tonul pe care-l folosesc, despre atitudinea mea față de colegi.

KECELI: — În general sau concret?

DIRECTORUL: — Concret, amice, concret! Aceasta este adevărata critică. Numai să ai grijă cum vorbești. Pui chestiunea în așa fel ca Páfrányos, care ia cuvîntul după tine, să poată combate totul cu exactitate.

KECELI: — Și Páfrányos o să ia cuvîntul?

DIRECTORUL (consternat): — Dar cum îți inchipui, că am să mă las criticat neplanificat? De altfel cu Páfrányos am și discutat.

KECELI: — Să spun poate că vîi cam pilit cîteodată la birou?

DIRECTORUL: — Stai, că nu-i bine așa! Ce-i aia „cîteodată”? Ne trebuie o acuzare concretă, amice! Ai să spui că la data de 14 mai am venit beat la birou. Așa e bine.

KECELI: — De ce e bine?

DIRECTORUL: — Fiindcă în ziua aia am fost pe teren la Kaposvár, și Páfrányos o să te combată.

KECELI: — Ce să mai spun?

DIRECTORUL: — Spune că am a-

probat 9.000 forinți pentru înzestrarea fanfarei noastre...

KECELI: — Dar...

DIRECTORUL: — Las' că-i bine. Páfrányos o să se ridice și o să adauge ironic că nici nu avem fanfară.

KECELI: — Atunci, am să adaug că și s-au cumpărat covoare în valoare de 6.000 forinți.

DIRECTORUL (încruntat): — Lasă asta. Să nu bagatelizăm problema. Mai bine să-mi reproșezi că am depășit cu 100% fondul destinat pentru premii. Așa-i bine. Páfrányos o să replice: a existat doar fondul...

KECELI: — Pentru secretara și pentru cumnatul tău...

DIRECTORUL (tot încruntat): — Stai, nu te repezi. Nu bagateliza: mai bine spune că eu sînt de vină că echipa noastră de fotbal nu s-a menținut în categoria a IV-a, deoarece la meciul hotărîtor am marcat două goluri în poarta echipei noastre.

KECELI (mirat): — Dar tu....

DIRECTORUL (nu așteaptă pînă termină): — Desigur! Páfrányos se va ridica și va dovedi cu certificatul meu de naștere că am împlinit 52 de ani, deci nici nu puteam să joc într-o echipă de fotbal. Cam astea trebuie să spui. Deci: Kaposvár, premiul, golul în poarta noastră.. Curajos, sincer, deschis... (sună telefonul. În aparat) Alo! Ei, nu mai spune! Cît? 39? Du-te acasă și culcă-te imediat, amice... Da, da, data viitoare. Sănătate! (Pune receptorul în furcă) Asta-i bună...

KECELI: — Da' ce s-a întimplat?

DIRECTORUL: — Páfrányos are gripă. Temperatură! 39 de grade... L-am trimis acasă.

KECELI (fisticit): — Atunci eu ce fac? Îmi spun părerea la ședință. Curajos, deschis!?

DIRECTORUL (consternat): — Cum îți inchipui? Aminăm totul. N-er fi frumos să mă critici tocmai acum cînd sărmanul Páfrányos nu poate să-ți răspundă. La urma, urmei și el are dreptul să-și spună părerea în mod deschis...

Trad. de E. WAGNER
(Din „Ludas Matyi” nr. 37/1954)

CONFERINȚA DE LA PARIS ÎN LEGĂTURĂ CU POOL-UL DE ARMA

IDEILE FIXE AL

Dispozitivul „pozițiilor de forță” pe care tacticienii Departamentului de stat îl construiesc cu înfrigurare în jurul lagărului păcii se reazimă pe doi stâlpi de rezistență, înfipti în două puncte strategice diametral opuse: unul e Cian Kai-și, celălalt, Konrad Adenauer. Pentru ca apele Pacificului să nu-i fure stîlpul de la Soare-Răsare și să nu-l ducă unde și-a dus mutul iapa, Eisenhower în persoană l-a luat în circă, transformînd, printr-un vulgar hocus-pocus, o chestie de simplă poliție a guvernului Chinei Populare într-un caz de politică internațională. Pentru ca apele Atlanticului să nu dea peste cap stîlpul dinspre Soare-Apune și-au unit forțele sateliții atlantici de diverse mărimi de la imperiul Marii Britanii pînă la minusculul principat Luxemburg, strîns legați unul de altul cu frînghia acordurilor de la Paris.

Acordurile îl întăresc pe fîhrerul vest-german în scaunul de gauleiter al Europei, în care l-a instalat Eisenhower. Simțind însă nevoia ca această instalare să capete și o umbră de justificare — și cu riscul de a nemulțumi pe alți gauleiteri atlantici, decre-

tați numai simpli supermani la Washington — Dulles i-a decernat gauleiterului Europei o diplomă de onoare cuprinzînd un titlu care l-a făcut să leșine de plăcere: „Cancelarul federal este una din personalitățile dominante”.

Gidilată astfel în amorul ei propriu de această glorioasă apreciere a distribuitorului patentat de diplome de la Departamentul de stat, „personalitatea dominantă” încîntată a întors complimentul: „Cei mai buni europeni ne vin din S.U.A.”.

A crezut totuși cancelarul federal că n-ar strica poate să mai capete o diplomă, din sfere și mai înalte, care să confirme numirea lui în post. A făcut dar ce-a făcut și a pus mîna pe un nou atestat după modelul obținut de Truman, ex-prezidentul american de tragi-comică memorie, care s-a lăudat la Litterlock, în iunie 1949, cu „misiunea pe care o divină providență a încredințat-o Statelor Unite” și care era, precum se știe, aceea a dominației mondiale. Patalamaua obținută de cancelarul Adenauer de la forurile superioare, e mai modestă: „Dum-

nezeu — ne asigură el — a însăreinat Germania să conducă Europa”, fiind de la sine înțeles că Germania și Adenauer sînt una și aceeași persoană.

Iaca și Wehrmachtul!

Firesc a fost ca ideea fixă a misiunii divine s-o zămislească pe aceea a nevoii de a intra în posesiunea instrumentului necesar pentru aducerea ei la îndeplinire, și care nu putea fi decît Wehrmachtul. În cele din urmă, cu binecuvîntarea Wall Street-ului, iaca, s-a născut și acest copil din flori, trist produs al concubinajului (politic) Mendès-France-Adenauer, extras cu forcepsul de moașa Anthony Eden.

Fericitul tătuc îl are, îl mîngîie, îl soarbe cu neșat din ochi. Diviziile sînt numerotate și desfășurate în ordine de bătaie. Cancelarul le manevrează, le expediază (în gînd) cînd pe frontul de vest, cînd pe frontul de est. Sub privirile lui exaltate, mareșalii și generalii cu cruci încirglitate care (pe front) au fugit din fața Armatei Roșii mîncînd pămîntul, cuceresc acum (pe hîrtie) cît ai bate din palme lumea întregă.

Wehrmachtul cancelarului federal are de altfel tot ce-i trebuie, de la care blindate pînă la șireturi de pantofi. Are puzderie de ofițeri, superiori și inferiori, feldwebeli cu nemilîuita. Are, din grija americanilor, depozite de armament. Se vorbește pe șoptite de fuzee cu cap atomic și un nas care „miroase” țînta la mii de kilometri, de fuzee aer-sol, sol-aer, aer-apă, apă-aer, aer-aer, după cum sînt trase pe pămînt, din pămînt, de pe apă, de sub apă.

Leac s-a găsit și pentru slăbiciunea asta. Are doară Adenauer în subordine guvernul francez care a pus la dispoziția trimișilor Luftwaffe uzinele de aviație, planurile ultimelor prototipuri de avioane de bombardament, precum și instructori care să-i învețe cum să sfîrtece, în Franța, cît mai multe trupuri de femei și de copii, cum

să transforme piatră și grînă multe monum-uri ale unu-
Are Adena-
vernul engl-
ston Chur-
dispoziția un-
ti, în frunte-
neral Adolf E-
stat-major al

Dulles către
du-te de fel

tierele naval-
cretele noilo-
tehnicieni a-
nească reali-
debarcare în

Desen de CİK DAMADIAN

Viespile și mierea

de ION CĂLIMARĂ

Grădinarul Stan Omidă
După ce bătu un cui
(Ca omul la casa lui)
Sus pe-o grindă mai solidă,
Atiră dinspre grădină
O oală cu miere plină.

Dar o viespe veninoasă
(Nu o harnică albină)
Găsind prada cea gustoasă
Chemă-ndată
'ntreaga ceată
De surate hămesite.
Năvăliră imbulzite
Și, în vasul plin cu miere,
Rămaseră prizoniere.

Dacă stau să mă gîndesc
Vinovat eu îl găsesc
Mai întii pe Stan Omidă:
Tine-ți mierea în cămară
În dulap sau în firidă
Nu s-o lași ca prostu-afară
Fără pază, într-un cui,
La pofta tilharului.

Dușmani răi și ahtiași
Sînt pe lume prea destui
Inarmați sau nearmați
Pîndind casa orișicui.
Pentru ei
Trebuie chei
Pază bună, lanțu-n trei!
Dacă totuși îndrăznesc
(Cit de iscusii să fie!)
Ca și viespile pășesc
E un fapt
Care se știe.
Cam aceasta este soarta
Celor care-ți cearcă poarta.

Ilustrație de IACOB LAZĂR

Cit despre „viespi”, ei bine,
Le spun și lor morala:
Nu-i bine să-ți viri nasul
Unde nu-ți fierbe oala.
E bună mierea, dar cînd nu-i a ta
Poți să te-neci foarte ușor în ea.

LUI ADENAUER

ormane de
cite cit mai
artă, măr-
trecut.
bordine gu-
dister Wm-
pus la
ri neo-naziș-
tenentul-ge-
r, fost șef de
Hitler, șan-

perație ratată de fűhrerul defunct, și să-i instruiască în arta de a trimite cît mai multe vase și marinari englezi în fundul mărilor. Și va avea, Adenauer — colac peste pupăză — o gardă de onoare, care să-i adere integritatea fizică de neprevăzute accidente.

Ce „nu” are Adenauer

Soldați. Atît și nimic mai mult. Or, după părerea unanimă a tuturor autorilor de specialitate, fără soldați nu se poate face un Wehrmacht. Cîtă osteneală nu și-a dat, ce n-a făcut bietul cancelar spre a convinge tineretul să apace calea cazarmii?!... A dat poruncă ștabului să înființeze — repede-repede — cît mai multe muzici militare, în ideea că tinerilor germani le place grozav să defileze în pas de giscă. Rezultat = 0.

A dat ordin „Oficiului federal alimentar” să întocmească pentru soldați un meniu atrăgător. Toată presa reacționară a publicat și comentat entuziast meniul. Rezultat = 0. Disperat, Adenauer a încercat să-i convingă cu palavre. Rezultat = 0. Tineretul nu s-a lăsat convertit de propaganda verbală, cum nu s-a

lăsat ademenit de cea muzicală și de cea alimentară, și i-a luat pe propagandiști la goană.

Lozincii „Dumnezeu cu noi”, rămasă moștenire de la ultimul kaiser și transmisă de Hitler lui Adenauer, tineretul vest-german îi opune lozincă „Fără noi!” Așa că între visul cancelarului de a vedea defilînd în fața lui cele 12 divizii inițiale ale Wehrmachtului, și refuzul înverșunat al celor ce nu vor să fie soldați, prăpastia este atît de adîncă, încît pînă și *New York Times* este nevoit să declare: „În ajunul reinarmării ei Germania occidentală arată ca un balaur înfuriat. Tinerii nu vor să fie soldați. Virstnicii se opun urcării impozitelor necesitate de finanțarea unei armate, iar trei sferturi din femei nici că vor să audă de înarmare”.

Acorduri...

Am văzut că între aliații atlantici și cancelar s-a realizat un perfect acord.

Ochii tuturor sînt zgîiți la „spațiul vital”, idee fixă a lui Hitler, exprimată în termeni aproape identici astăzi de Adenauer. „Teritoriile oprimate nu

se reintegrează în patria comună prin proteste înflăcărâte, ci prin lovituri victorioase date cu paloșul” a urlat Hitler. „Problema care se pune acum pentru noi este eliberarea a optsprezece milioane de germani din Est. Acesta este țelul nostru și acest țel îl vom atinge” — țipă astăzi Adenauer.

„Trebuie să procur Germaniei un spațiu vast...” — a strigat Hitler. „...Vom da tineretului nostru ceea ce-i trebuie: un spațiu vital indestul de vast...” — se laudă actualmente Adenauer. Nu e un acord perfect?

...și dezacorduri

A fost odată ca niciodată... Acordurile au devenit un fel de basm cu cocoșul roșu care nu se va termina curînd. Cînd pe ordinea de zi a Bundestagului figurau răposatele acorduri de la Paris și de la Bonn, adică înființarea armatei europene, data la care urma să aibă loc a treia citire, și ratificarea, fusese fixată, după numeroase amînări, la un 26 noiembrie. Înainte însă de termenul fatal, acordurile s-au dus pe apa simbetei.

Acum, pentru discuția în a

doua lectură a acordurilor de la Londra și de la Paris, după numeroase amînări, a fost fixată data de 24 februarie.

Cum va ieși Wehrmachtul din această încercare?

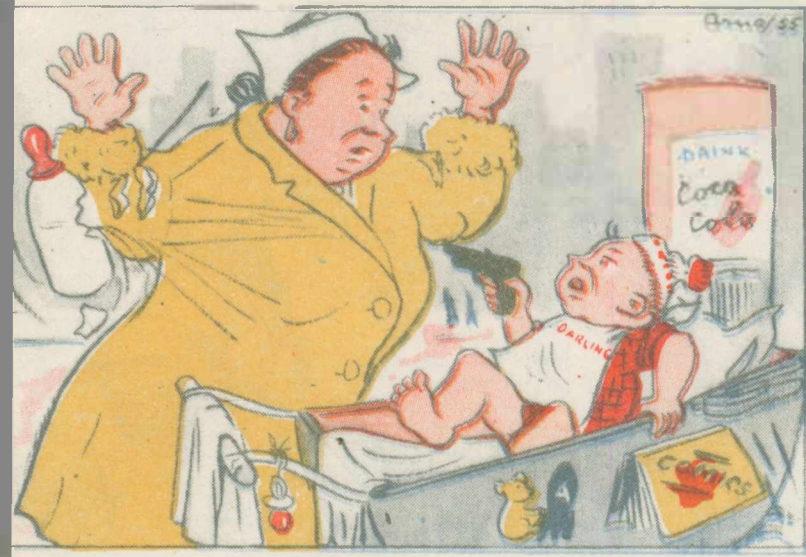
Folosește Adenauer la Bonn, așa cum a folosit Mendès-France la Paris, tot soiul de manevre, tertipurii și intrigi, ca să smulgă majoritatea. S-ar mulțumi la urma urmei, și cu o majoritate de un vot, că doară tot cu un singur vot a fost ales cancelar al celui de al 4-lea Reich.

S-a ridicat însă, împotriva lui în toată Germania un val uriaș care amenință nu numai să-i răstoarne socotelile, ci să-l și măture, cu toată șleahta lui nazistă. Șase milioane de sindicaliști, Partidul Comunist, Partidul social-democrat, reprezentanți ai tuturor bisericilor, pînă și unii membri de frunte ai Partidului creștin-democrat condus de Adenauer, luptă din răspuțeri ca din Wehrmacht să se aleagă un petic de hîrtie.

Acesta este adevăratul acord al Germaniei de astăzi.

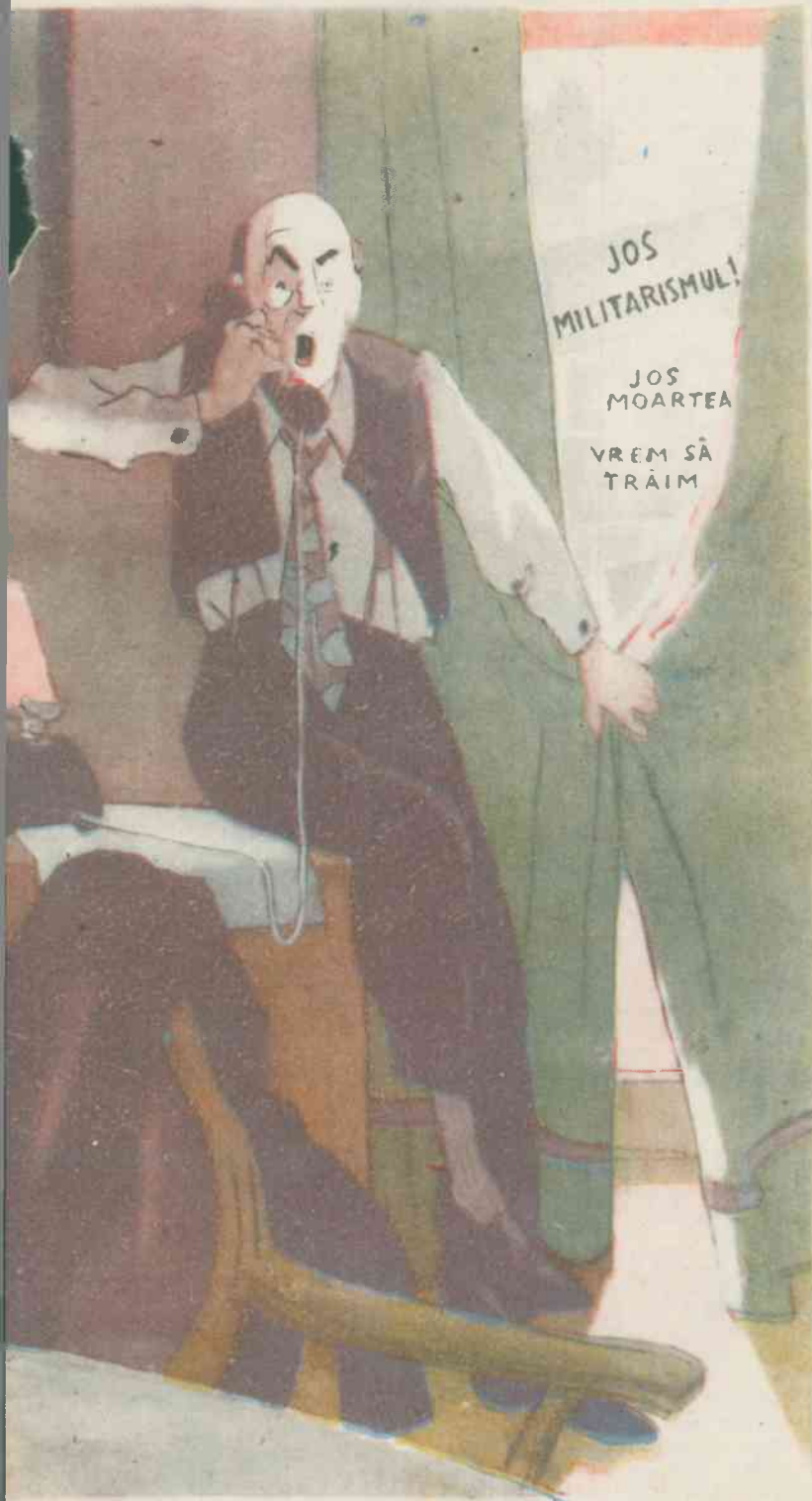
ÎN S. U. A.:

— Iar lapte ?!

Desen de E. ARNO

IN EUROPA OCCIDENTALĂ

— Alol Poliția? Vorbește corespondentul american. Sint împiedicat de la lucru.

Desen din „Krokodil“ de GOREAEV

INDICATORUL

Desen de BENEDICT GĂNESCU

VINZĂTORUL: — Poftiți, e peste un kil l...

NOUL MERS AL TRENURILOR ȘI AL AUTOBUSELOR

Pe data de azi, conform dispozițiilor date de Biroul de „mișcare” al „Urzicii”, intră în vigoare următorul mers al trenurilor și autobuselor.

Acest „nou mers” a fost întocmit cu concursul tovarășilor mai jos... pășiți:

TRENUL MĂRĂȘEȘTI-PANCIU

Trenul local Mărășești-Panciu, cu plecarea din Mărășești prevăzută oficial pentru ora 7 și 55, va pleca de azi înainte cu o întârziere de una până la două ore, iar din Panciu va porni înapoi... la fel, pentru că așa circulă el de luni de zile, știindu-se faptul doar de către călătorii dintre Mărășești și Panciu. Dar, de azi înainte, să se știe acest lucru în toată țara. Poate că, astfel, îl vor afla și birourile de „mișcare” ale celor două stații care nu fac, de luni de zile, nici o... mișcare în direcția respectării de către acest tren a unui orar fix.

Totodată, în stația Panciu va intra în vigoare un nou tarif al mesagerilor. Pe lângă taxele legale, prevăzute pentru felurile colecte depuse la mesageria acestei stații, se vor plăti magazinerilor Marin Marinescu și Ștefan Calcic, diverse bacșișuri, de preferință cât mai mari, care, atunci când nu sînt plătite spontan, „după obraz”, de către cetățeni, sînt cerute fără obraz de către magazineri.

Acest tarif va înceta a mai fi în vigoare, cînd năravurile celor doi magazineri vor fi... depuse la magazin, fără „scrîsoare de trăsură”. Fără... trăsură, ca să nu aibă cu ce să se mai întoarcă vreodată.

ALEXE MARCOVICI
Teatrul de stat, Ploești

AUTOBUSUL FĂGĂRAȘ-AGNITA

Cursa de autobuse Făgăraș-Agnita va continua să circule ca și pînă acum, dar casierul I. Cornea de la autogara Făgăraș va trebui să nu continue a mai proceda ca pînă acum.

El vine deseori la slujbă... amețit de succesele viticole ale regiunii, și—odată instalat la ghișeu—întîi îi... soarbe din ochi pe călători, apoi celor pe care nu-i cupoaște personal, le spune:

— Pentru comuna Cincul nu mai sînt bilete!
... Dar dacă vine un cunoscut, îl servește numaidecît.

Și pentru că în ziua cînd mi s-a servit mie... refuzul de mai sus, nu mai era altă cursă pînă a doua zi, a trebuit — spre a putea pleca la timp — să recurg la o stratagemă: să caut o persoană pe care s-o cunoască tovarășul casier! Și într-adevăr, de unde cu cîteva minute mai înainte pe mine mă refuzase, acelei persoane i-a dat bilet.

Astfel, eu am ajuns la timp la Cincul, dar nu știu... unde o să ajungă, cu acest sistem, tovarășul casier.

LIVIU CHITUC
profesor, comuna Cincul,
Raionul Agnita, regiunea Stalin

AUTOBUSELE I. R. T. A. DIN CIMPULUNG - MUSCEL

Incepînd de azi vor continua să circule pe sponci și autobusele I. R. T. A., cu plecarea din Cîmpulung - Muscel.

Autobusele de pe traseele Cîmpulung-Malu cu Flori și Cîmpulung - Tîrgoviște nu vor circula cîte o săptămînă-două.

Autobusele de pe linia Boteni - Pitești se vor mîrgini la cîte o singură cursă pe zi, sau chiar una la două zile.

În aceste condiții, călătorii, obținînd bilete

anevoic, și după îndelungi așteptări, uneori de zile întregi, casierii respectivi să continue a distribui biletele de cursă pe sprinceană.

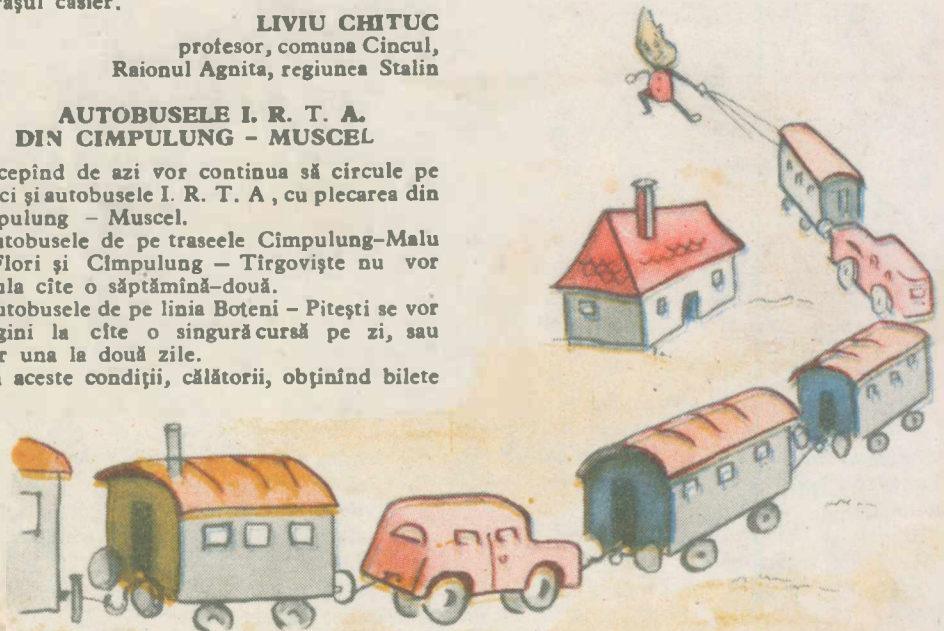
Nu de alta: dar ca să fie cu ochi și cu sprîncene cum se poartă casierii și să pice, în propria lor cursă.

PETRU TARBĂ
corespondent, Cîmpulung

DISPOZIȚII GENERALE

Toate celelalte trenuri și autobuse din țară, vor continua să circule în mod normal.

Trenurile și autobusele prevăzute în acest „mers” al „Urzicii”, precum și organele locale și persoanele implicate, vor funcționa anapoda numai cît timp le va mai... merge.

Două Case

de N. ICUȚĂ

Aurel și Licsandru sînt prieteni vechi. Au făcut școala împreună, armata la același regiment. Licsandru s-a însurat. Și a brodit-o. Fată așezată, frumoasă, muncitoare, ce mai... nici nu se aștepta la un noroc ca ăsta.

Aurel însă a nimerit-o și mai bine... A intrat gestionar la cooperativă.

Licsandru a primit de la părinți casa bătrînească.

Aurel a primit de la președinte „casa“ cooperativei.

Licsandru a trecut pe numele lui (cu acte în regulă) casa bătrînească.

Aurel a trecut pe numele lui (cu acte în regulă) vreo douăzeci și ceva de mii de lei din „casă“.

După citva timp, la casa lui Licsandru a adus barza un moștenitor.

La „casa“ lui Aurel a adus un inspector.

Moștenitorul lui Licsandru a găsit casa plină de bucurie.

Inspectorul lui Aurel a găsit „casa“ goală de douăzeci și ceva de mii de lei.

La casa lui Licsandru a început să țipe moștenitorul.

Și la „casa“ lui Aurel a început să țipe inspectorul.

Moștenitorului i s-a făcut o baie, a fost înfășat și legat ca să aibă picioarele drepte.

Dincoace, lui Aurel i s-a făcut un duș, dar n-a fost legat.

Moștenitorul a fost scos din casă și dus afară la aer.

Și Aurel a fost scos afară de la „casă“ și trimis să se plimbe.

După o bucată de vreme, s-a întâlnit Aurel cu Licsandru.

— Cum merge căsnicia, Licsandre?

— Bine.

— Cred c-o s-o duc și eu iar bine cu „casa“.

— Ce, iar ești gestionar? Tot acolo?

— Tot.

Cum înțeleg unii să facă critica

Desen de I. DAVIDESCU

Cauze NEPREVĂZUTE

Sprijinit de volan, șoferul fluiera a pagubă. Ca să-i treacă de urit, taxatorul minca semințe, uitându-se ginditor pe fereastră.

— Mai stăm mult, tovarășe? întrebă un călător.

Șoferul se face că n-aude și fluieră mai departe. Tot a pagubă.

— Plecăm ori nu plecăm? întrebă alt călător.

Taxatorul aude, dar nu poate răspunde. Are gura ocupată cu ronțăitul unor semințe. În geamul autogării se află un aviz categoric: „Respectați regulile igienei. Nu aruncați coji de semințe în fața autogării“. Din respect pentru aviz, taxatorul nu aruncă cojile pe fereastră, ci în autobus.

Ora 17. Autobusul de pe ruta Gura Humorului — Suceava — Botoșani s-a oprit în fața autogării Suceava și ștă. Stă și nici gînd de plecare.

— Tovarășe! exclamă un călător. Stăm aci de peste o jumătate de oră!

— Care „peste“? zice taxatorul. N-a trecut decît o jumătate. Așa vă place dumneavoastră să exagerați!

— Și?

— Și, asta e! Cauze neprevăzute: n-avem ulei!

— Păi de ce n-ați prevăzut?

— Păi dac-am fi prevăzut, n-ar mai fi fost cauză neprevăzută! intervine șoferul. Fă și dumneata socoteala. Mergi pe stradă, vine o furtună, rupe o firmă și...!

— Știu, știu! face călătorul. Și-ți cade-n cap. Căuză neprevăzută...

— După beleaua aia pe care ai avut-o, te-ai schimbat cred...

— S-a schimbat președintele. Acum nu mai mi-e frică.

— E un președinte nou? Atunci o să fie atent cu tine. O fi auzit și el de furtul ăla.

— O să fie atent, sigur, că doar mi-e cumnat. Și eu o să fiu „atent“ cu gestiunea.

S-au despărțit Licsandru s-a dus la casa lui, Aurel la „casa“ lui.

Peste puțin timp, barza iar o s-aducă la casa lui Licsandru un moștenitor.

Ce cuminte ar fi barza aia, dac-ar aduce și la „casa“ lui Aurel din cooperativa satului Inotești, raionul Cricov, un inspector, dar un inspector mai inspector! Că, zău, Aurel nu e om de „casă“.

Ora 17,30. Călătorii:

— Tovarăși, pierdem trenul de Botoșani! Ce-nseamnă asta?

— Asta-nseamnă altă cauză... neprevăzută: s-a defectat motorul!

— Și noi ce facem?

— Faceți ca noi: să sperăm c-o să plecăm... dacă n-om avea surprize.

— Bine, bine — dar ce facem pîn-atunci?

— Pîn-atunci... mai distrați-vă cu o glumă, c-o poezie de exemplu... dacă vreți încep chiar eu cu „El-Zorab“: „La pașa vine un arab...“

— Lasă-ne, tovarășe, cu pașa dumitale, că pierdem trenul! Asta-i nemaipomenit!

— Adevărat că-i nemaipomenit! șoptește șoferul către taxator. Și adaugă încet: oricît ar fi el de director, da' nici așa, să ne' facă să-l așteptăm o oră...

După o oră și mai bine, călătorii află cauza... „cauzelor neprevăzute“: autobusul îl aștepta pe tovarășul director al întreprinderii I.R.T.A. care trebuia să vină de la Rădăuți și să plece cu autobusul la Botoșani.

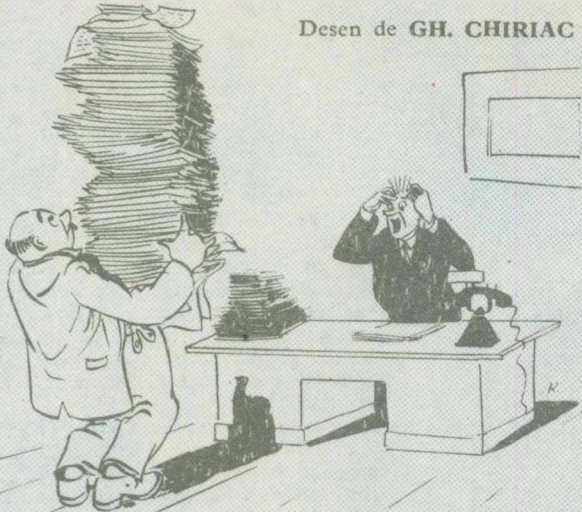
În fața protestului energic al călătorilor, și fiindcă mult așteptatul director nu mai sosea, șoferul se decide să pornească.

Se zice că ulterior șoferul ar fi cerut scuze tovarășului director pentru că din „cauze neprevăzute“... n-a putut să-l aștepte mai mult. Și se mai spune că și-ar fi luat angajamentul ca pe viitor să nu mai umble cu „El-Zorab“ și alte poezii cabaline. Nu de alta, dar „cauzele neprevăzute“ au și efecte neprevăzute!

Unele întreprinderi trimit unităților în subordine voluminoase corespondențe din care, adesea, nu le interesează pe fiecare decît cîteva rînduri.

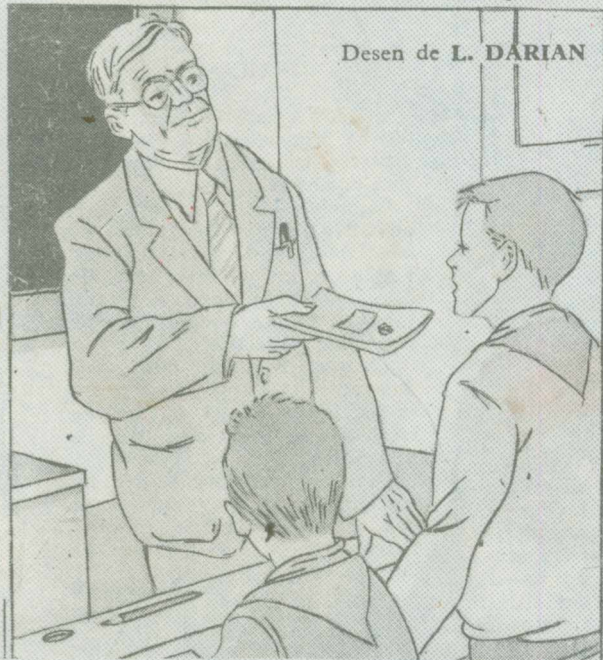
A SOSIT CORRESPONDENȚA DE LA CENTRU

Desen de GH. CHIRIAC

— Toate astea sînt sarcinile noastre?
— Nu! Ale noastre-s pe le mijloc!

Unii părinți obișnuiesc să rezolve temele copiilor.

Desen de L. DARIAN

PROFESORUL: — Cum se face că de data asta ți-ai rezolvat bine problemele?
ELEVUL: — S-a întors tata din concediu!

CINEMA

— Vreți un bilet, poțitiți mai la întuneric!
— De ce?
— Păi, eu vînd la „negru”!

Desen de GH. CHIRIAC

Balada Moșului

de I. BERG

N-am act de naștere-oficial,
Nici vîrstă socotită-n ani.
Dar știi că m-am născut legal
Pe creste roșii de curcani.

De-asemeni știi, că oricum sînt:
Cîrlionț, sau ciucure, sau boț,
De cînd exist pe-acest pămînt
O lume-ntreagă-mi spune MOȘ.

Dar de un timp încoace, parcă
Mi se urzește o cabală.
Văd niște tineri care-ncearcă
O concurență neloială,

Îi recunosc involuntar,
Fără de alte amănunte,
Căci au ca semn particular
Un moș de păr zburlit pe frunte.

Au ciufii veșnic legănați
În cel mai „dolce farniente”.
Pe scurt, în termeni consacrați,
Au... ondulații permanente!

Cînd trecătorul vrea să-i vadă,
Priveste-n sus, de obicei:
Întîi apare-un moș pe stradă,
Și după moș apar și ei.

La început, cînd am zărit
Pe cite unul în plimbare,
Credeam că smocul ciufului
E-așa, o simplă întimplare.

Că poate vîntul, la-nfîlțire,
Cum e adesea ghiduşar,
Zburdînd în coama lor de fire,
Le-a prins zorzonul capilar.

Dar, cu mîhnire nesfîrșită,
Foarte curînd am observat,
Că moda asta mă imită,
Că pur și simplu sînt plagiat.

Și am tot dreptul să mă supăr,
Căci sînt purtat, cu mici detalii,
Ba rotocol ca Garry Cooper,
Ba plete, ca Alida Valli.

Nu știi ce flutură pe creste:
Zulufi, sau bucle, sau breton?
Dar știi precis că totul este
Maimușăreală „de salon”.

Nu-i moșul, moș într-adevăr,
Cum nu e puricele, munte.
E-un fel de pămîtuș de păr,
O mică mătură pe frunte!

E-un ciuf născut la un coașor
Și din aspectul lui „special”
Se vede că e-un impostor,
Nu pare viu și natural.

E-un moș de Napoleon ratat,
O meșă pusă în proșap...
La propriu și la figurat,
Vezi că li s-a urcat... la cap!

Ca Cyrano, vestit prin nas,
Sau Don Quichotte, vestit prin cioc,
Și „cavalerii” de-ultim ceas
Se cred-teribili printr-un smoc!

Cu cea mai vie indignare
Reprob acest sistem al lor,
Nu mi-au cerut incuviințare,
Nici nu-mi dau drepturi de-autor!

Curcanul meu, de multe ori,
Mi-a spus cu glasul inflamabil:
— „Sînt niște falsificatori!
Al meu e moșul veritabil!”

Și cit se străduiesc de-amarnic
Să-l poarte mai „deștept”, mai „oșt”
Efortul lor este zadarnic:
Oricum, tot eu sînt mai... cu moș!”

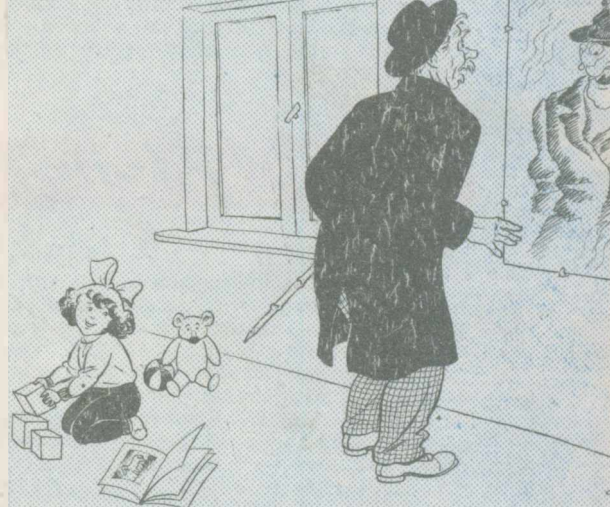
Desen de V. VASILIU

SCHIMB ÎN NATURĂ

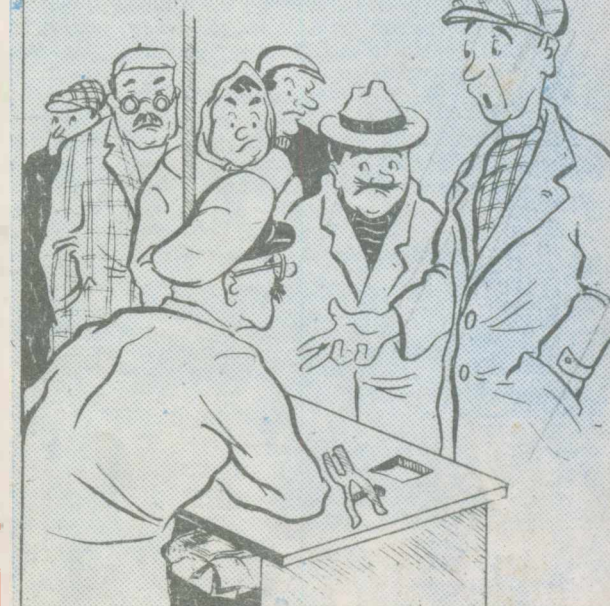
O bună parte din oglinzile din comerț deformează imagini, nefiînd întrebunștabile.

Desen de C. FLORIAN

— „Cine o fi caraghiosul ăsta care se uită pe ferestă?”
— „Nu este ferestăstră, bunicule, este oglinda pe care cumpărat-o ieri de la Mobilă populară!”

Desen de N. OPRAN

CETĂȚEANUL: — Vrei să-mi dai restul... cobor la prima...
TAXATORUL: — Nu am. Am să vă dau însă la prima... oc

Posta redacției

C. Vilcu, președintele Sfatului popular din comuna Crin-guri, raionul Găești, umblă deseori beat.

Ion Ionescu, Loco — Exact — În „Urzica” nr. 21 (123) au fost criticate niște „reparații model” făcute de către Uzina construcției de mașini „7 Noiembrie” din Craiova și de către Centrul mecanic-Tulcea al Ministerului Agriculturii și Silviculturii.

Aceste întreprinderi, trimițând S.M.T.-ului Nanov (raionul Alexandria, regiunea București) niște piese, le-au trimis fără „prospect”, fără specificația necesară montării și utilizării lor, îngreunând astfel munca aceluia S.M.T.

Gh. Oprea, Craiova—Da. Centrul mecanic Tulcea a răspuns criticii noastre. Ne-a răspuns cinstit, tovarășește: că își însușește întrutotul critica, deoarece nu a trimis la timp prospectul materialului livrat și că, după citirea din „Urzica”, l-a trimis.

Centrul Mecanic—Tulcea. — Nu. Tovarășul Gh. Oprea, director adjunct la Uzina „7 Noiembrie” din Craiova, nu ne-a răspuns cinstit, tovarășește. Ne-a răspuns... invers: ironizând arțagos critica noastră și susținând că această uzină „nu a trimis niciodată aceluia S.M.T. nici o piesă”. Adevărul: această uzină a trimis aceluia S.M.T. piese fără nici o specificație, cu scrisoarea de trăsurd nr. 3273/1954. Deci tovarășul director adjunct Gh. Oprea ne-a trimis un răspuns mincinos.

Ionel Ionel, elev clasa I elementară, Craiova—Da, puiele. Foarte bine! Așa să faci și în viitor. Să nu minți niciodată. Minciuna e un lucru foarte urât. Dacă ai să minți cit ești mic, n-ai să ajungi—când vei fi mare, — niciodată director adjunct la o uzină. Sau dacă ai să ajungi va fi numai pentru un timp.

— Se cunoaște că am autoritate! Cînd trec eu pe drum nimeni nu-mi stă în cale!!

Desen de NIC. NICOLAESCU

Drăgă

URZICO,

Am primit de la fabrica de conserve „Dunărea”-Tulcea niște lăzi cu borcane. Pe lăzi scria că borcanele conțin bostănci. Am desfăcut lăzile cu bostănci și am găsit borcane pe care scria că ele conțin tocană de legume. Am desfăcut și borcanele. Și, ce să vezi? În ele... bame în bulion.

Tare ne temem, dragă Urzico, că nici în capul celor de la sortarea și expedierea produselor finite ale fabricii „Dunărea” nu se găsec creieri, cum pretind ei, ci... bame.

Unul de la
Baza de desfacere
Constanța

URZICUȚO,

În Huși există 12 cișmele. Se știe că cișmelele sînt construite din fier, iar fierul în contact cu apa rugineste.

Cișmelele din Huși nu ruginesc. Nu pentru că ar fi dintr-un metal inoxidabil, ci pentru că nu vin în contact cu apa. Adică din cele 12 cișmele, numai două sînt în stare de funcționare. Celelalte zece mor de... sete.

Cetățenii au făcut numeroase demersuri la sfatul popular, dar în loc să se aleagă cu apă de cișmea s-au ales cu... apă de ploaie.

Urzicuțo, intervinu tu. Noi nu am izbutit. Și în vremea asta, apa trece și cișmelele rămîn... nereparate.

D. Alexandru
Huși

UR ZICO,

În comuna noastră există trei poduri asemănătoare unor monumente istorice, nu pentru că ar avea importanță istorică, ci pentru starea de ruină în care se află. Peste ele nu trec decît echilibriști, și cei care au învățat să meargă pe sîrmă. Oamenii însurați nu trec peste aceste poduri, pentru că să nu lase în urmă văduve și orfani.

Forurile în drept ne-au promis de multă vreme că vor veni la noi în comună să constate situația de fapt. Pînă acuma n-au venit.

Au rămas pesemne la marginea satului, că n-au avut peste ce trece.

Răspunsuri formale

— U. R. C. A. D. — Craiova (Uniunea regională a cooperativelor de aprovizionare și desfacere) Serviciul organizării, — la sezisarea că restaurantele cooperative „7 Noiembrie” din Turnu Severin sînt aprovizionate numai cu ape minerale, nu și cu apă gazoasă, ne răspunde că aceste restaurante... nu și-ar putea procura sifoane decît din sector particular.

Realitatea: din verificarea la fața locului rezultă că în localitate există o fabrică de apă gazoasă, în cadrul întreprinderii regionale „1 Mai”, cu care cooperativa „7 Noiembrie” are chiar un contract, dar pe care nu-l respectă. Această nerespectare a contractului îi provoacă numitei fabrici pagube.

Să nu-ți vină cu sifon?

— La sezisarea că vinul care se vinde în restaurantele cooperative „7 Noiembrie” din Turnu Severin e uneori de calitate proastă, U. R. C. A. D. — Craiova ne răspunde că e de calitate...

bună: așa îl constată analiza depozitului „Vin-Alcool” de unde îl și cumpără.

Adevărul: vinul despre care era vorba în sezisare, cooperativa „7 Noiembrie” nu l-a cumpărat de la „Vin-Alcool”, ci de la țărani, iar specialistul pe care cooperativa l-a cerut de la „Vin-Alcool”, Secția turnare, spre a-i da aceluia vin certificat de... bună consumare, a recomandat să fie vîndut ca... oțet.

Dar cooperativa l-a vîndut ca... vin.

Iar U. R. C. A. D., în felul în care ne răspunde, arată că umblă să toarne apă în vin.

— Am transmis Sfatului popular Bacău semnările a doi contribuabili din comuna Gloduri, impuși „din birou”, pentru un număr de vite și pentru suprafețe de teren, neconforme realității.

Și ne răspunde Secția financiară raională, Serviciul I. T. P.

Ne răspunde — din... biroul că „în ceea ce privește numărul

animalelor, ele sînt trecute la impunere conform registrului agricol”.

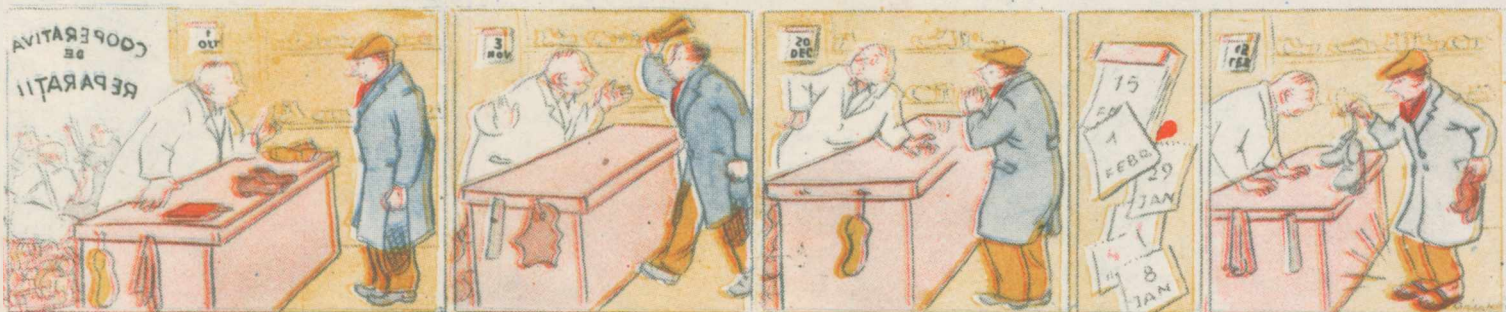
Vasăzică nu conform... realității! Păi asta spun și oamenii.

Adică Petrescu Alexandru și Petrescu Constantin nu sînt impuși pentru cite 6 oi (cite au) ci pentru atîtea cu cite sînt trecuți în... registru: unul cu 12 oi, altul cu 15.

Un răspuns cu care semnatarii lui au făcut-o de... 27 de oi.

— Sezisată că „o serie de utemiști care au văzut neregulile ce se petrec în cadrul cooperativei Călimănești și au vrut să le demaște, au fost persecutați de către contabilul-șef Gh. Doru fiind chiar îndepărtați din serviciu” U.R.C.A.D. — Pitești ne răspunde că șeful contabil Gh. Doru, departe de a fi persecutat pe utemiști, „de doi ani de cînd e șef contabil al cooperativei, caută să educe gestionarii”, etc.

Așadar, „caută”. Poate că pînă la urmă, ce caută... o să găsească. U.R.C.A.D., băgăm de seamă, il... ajută.

— Pofțiți peste o lună și găsiți pantofii reparați!

— Scuzati, dar pofțiți peste două săptămîni!

— Nu insistați, mai așteptați!

— Vă rog reparați-mi și acești pantofi!

Acu, tot e bine, e iarnă, o să-
nghețe apa și-om avea un pod
de gheață. Dar ce facem la vară?

Al. Drăgan
Comuna Arsura, regiunea Iași

URZICO,

Citesc grozav de mult. Îmi
place literatura. Din biblioteca
noastră pe care o avem la cămi-
nul cultural n-a rămas o carte
necitită de mine. Zilele trecute
mă duc la directorul căminului
cultural și-l întreb.

— Ai ceva proaspăt?

— Mi-au sosit „cotlete“.

Nu auzisem de cartea asta și
ca atare îl întreb:

— De ce autor e?

— Nu e de autor, e de vacă.

Mă uit nedumerit la el.

— Ce te miri? Am niște co-
tlete grozave și ieftine! Hai să
le vezi!

M-am dus. Într-adevăr, avea
de vânzare la căminul cultural
carne proaspătă.

Am întrebat:

— Dar un director proaspăt
cînd o să avem?

Nu mi-a răspuns. Mai aștept.

M. Pop
cititor din com. Dingaul Mare
Regiunea Cluj

DRAGĂ URZICO,

Află că $70 + 100 = 170$.
Abia acum aflai și eu.

Sînt planificator la Secția sa-
nitară a Sfatului popular rai-
onal Baia de Aramă (regiunea
Craiova) și m-am duș la Tg. Jiu
să ridic cantitatea de spirt pla-
nificată secției noastre, pentru
unitățile sanitare din raion, pe
trimestrele III și IV ale anului
trecut: 70 kg pe trimestrul III
și 100 kg pe trimestrul IV.

La Tg. Jiu, la Secția turnare
spirt, am prezentat adresa nr.
14.471 a Întreprinderii Vin-Al-
cool din Craiova, adresă care
avea următorul cuprins:

„Veți livra cu forme legale
Secției sănătate Raion Baia de
Aramă, cantitatea de 70 gr. dal
spirt rafinat cota trimestrului
III și 100 grade dal spirt rafi-
nat cota trimestrului IV. Sef
secție aprovizionare (ss) Bră-
tianu“.

Dar mare mi-a fost mirarea
cînd am văzut că Secția turnare
spirt îmi dă numai... 18 kg de
spirt.

Stăruind să mi se dea 170 kg
deoarece $70 + 100 = 170$, mi s-a
răspuns: nu! textul adresei e
clar: „70 gr. dal“ plus „100
grade dal“ înseamnă... 18 kilo-
grame. Așa se calculează spirtul
rafinat.

Mai știi! așa s-o fi calculînd!
A fost adică, dragă Urzico,
un calcul foarte... rafinat, de
pe urma căruia au rămas unită-
țile sanitare din raionul nostru...
fără spirt.

Ar mai fi acum de dorit un...
rafinament, de pe urma căruia
să rămînă și Vin-Alcool din Cra-
iova, fără... asemenea calcula-
tori.

Iulian Pîrvănescu
Baia de Aramă

Desen de B. RURI

— E afit de silitor că nici la teză nu lasă cartea din mină.

Desen de S. BRIZEANU

— Știi că Manolescu e director?
— Nu cred să mai fie...
— De unde ai mai scos-o?
— A început iar să mă salute!

— „De ce să fac simplu dacă se poate complicat“.

Desen trimis de cititorul nostru Szubotha Otto, Timișoara.

Urzica ajută

Cetățenii din Moreni erau es-
crocați de un anume Negrescu
Constantin, pripășit în localitate
unde deschisese un fel de atelier
pentru reparat aparate de radio
Numitul fura piese din aparatele
ce i se aduceau la reparat, res-
tituind aparatele mai stricate de
cît le primea, și luîndu-le, bine-
înțeles, oamenilor, și bani, pen-
tru aceste „servicii“.

Cu alte cuvinte aparatele de
radio care erau aduse la „atelierul“
acelui Negrescu pentru că nu
funcționau bine din cauza para-
ziților, cînd erau luate înapoi,
nu mai funcționau deloc, din
cauza... parazitului.

Cei păgubiți neobținînd solu-
ționarea cazului de către organele
locale, s-au adresat „Urzicii“, iar
forul sezisat de noi ne-a înștiin-
țat că s-au luat măsuri ca așa-
zitul atelier să fie închis, iar
escrocului să i se deschidă proces.

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:

Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariatul de redacție 4.28.15.

Secția scrisori 4.60.34.

Secția viața internă 4.72.23